

Arrest

nr. 200 772 van 6 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Marokkaanse nationaliteit en bent u een berber geboren op 9 februari 1991 in het dorpje Jarmawas nabij al Hoceima. U bent nooit naar school gegaan in Marokko. Toen u ongeveer twaalf jaar oud was, zou u uw ouderlijke huis hebben verlaten omdat uw vader een alcoholprobleem had en regelmatig zijn echtgenote en kinderen afranselde. U zou in de drie jaar die volgden, hebben rondgezworven in de steden Nador en al Hoceima.

In 2005 zou u illegaal naar Spanje zijn gereisd, waar u in de stad Malaga terecht kwam. Gelet op uw minderjarigheid zou u van de Spaanse autoriteiten het recht hebben gekregen in Spanje te verblijven en er een opleiding te volgen. U zou in een opvangcentrum voor minderjarigen zijn terecht gekomen en u volgde cursussen schilderen bouwtechnieken.

Begin 2009 zou u naar België gereisd zijn. U wilde immers werk vinden en dacht in België meer kans te hebben. U zou zich in Antwerpen gevestigd hebben, waar u enkele familieleden heeft wonen. In de jaren die hierop volgden, zou u in België zijn gebleven en in het zwarte circuit gewerkt hebben in de bouwsector. Omstreeks 2010 zou u een relatie zijn begonnen met een Belgische vrouw. U zou enkele keren geprobeerd hebben om met haar wettelijk samen te wonen of zelfs te huwen, maar deze aanvragen werden afgewezen. In 2014 zou u voor vijf of zes maanden zijn teruggekeerd naar Spanje omdat u in België een bevel had gekregen het grondgebied te verlaten. In Spanje zou uw advocaat u evenwel hebben aangeraden terug naar België te keren omdat u hier meer kans zou hebben om werk te vinden dan in Spanje en ook omdat in Spanje het moeilijker zou zijn om aan nieuwe verblijfsdocumenten te geraken. U zou hierop teruggekeerd zijn naar België.

Op 31 maart 2017 werd u veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf wegens openbare zedenschennis. U werd van 24 oktober tot 24 december 2017 opgesloten in de gevangenis van Antwerpen in de Begijnenstraat. Hierna werd u voor enkele dagen overgebracht naar de gevangenis van Leuven en vervolgens naar het gesloten centrum van Merksplas. Op 3 januari 2018 mislukte een poging om u terug te leiden naar Marokko.

Op 17 januari 2018 vroeg u asiel aan. U deelde mee dat u niet naar Marokko kon terugkeren omwille van het feit dat u al zo lang in Europa had verbleven en als gevolg hiervan een westerse mentaliteit had bekomen. Verder haalde u ook aan dat u in Marokko uw eigen vader vreesde en dat u daar niemand had om voor u te zorgen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u geen documenten voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat u van 2005 tot begin 2009 in Spanje heeft verbleven als niet-begeleide minderjarige. In het dossier bevindt zich een kopie van een verblijfstitel waarover u in Spanje beschikte met geldigheidsdatum tot 3 augustus 2010. In 2014 zou u voor enkele maanden naar Spanje zijn teruggekeerd om uw verblijfstitel daar verlengd te zien worden, evenwel zonder resultaat (zie gehoorverslag CGVS, vraag 87 en zie gehoorverslag DVZ, vraag 31). Begin 2009 zou u naar België zijn gereisd omdat u daar meer kans zou hebben om geld te verdienen dan in Spanje. U zou hier in het illegale circuit hebben gewerkt. U heeft verschillende aanvragen ingediend om een legale verblijfsstatus in België te bekomen door middel van uw relatie met een Belgische vrouw. Deze aanvragen werden telkens afgewezen. Nadat u in 2017 een gevangenisstraf opgelegd kreeg naar aanleiding van zedenfeiten met een minderjarige vrouw, heeft u in januari 2018 in België een asielaanvraag ingediend. Er dient aldus opgemerkt te worden dat u reeds van begin 2009 in België verblijft en dat u pas in januari 2018 een asielaanvraag indiende. Met andere woorden, na ongeveer 9 jaar illegaal in België te hebben verbleven, dient u na uw arrestatie een asielaanvraag in. Dit roept ernstige vraagtekens op bij de ernst van uw nood aanbescherming. Immers, van een asielzoeker wordt verwacht dat hij de bescherming van een land inroept van zodra zijn leven niet langer in gevaar is. Het feit dat u zo lang heeft gewacht doet ernstige twijfels rijzen over uw gegronde vrees voor vervolging. Eerder rijst het vermoeden dat u een asielaanvraag heeft ingediend om uw gedwongen repatriëring naar Marokko uit te stellen. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat u nooit over de asielprocedure had gehoord en ook dat u had vernomen enkel via het huwelijk verblijfsdocumenten te kunnen bekomen. U werd erop gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat u in die lange periode hier in België nooit over de asielprocedure zou hebben gehoord. U repliceerde hierop dat u er wel over had gehoord maar ook dat u had vernomen dat Marokkanen geen kans maken om erkend te worden als vluchteling (zie gehoorverslag CGVS, vragen 98-101). Ook na deze uitleg van u blijft de vaststelling gelden dat u ongeveer negen jaar na uw aankomst in België een asielaanvraag heeft ingediend en dat dit ondermijnend is voor uw algehele geloofwaardigheid.

Er werd u gevraagd wat uw vrees is ten opzichte van Marokko. U haalde aan dat u na zoveel jaren de Belgische mentaliteit heeft en dat deze niet strookt met de Marokkaanse mentaliteit. U bedoelde hiermee dat u hier in België zich altijd heeft bezig gehouden met werken en niet met stelen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 102 en 103), zo zegt u. Dat dit zou betekenen dat u eerder een Belgische dan een Marokkaanse mentaliteit heeft, wordt hiermee niet aangetoond, laat staan dat u hiermee aannemelijk zou maken dat u in geval van terugkeer naar Marokko een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Tot slot verwees u nog naar het feit dat u destijds als kind slecht werd behandeld door uw ouders. Hoewel het gedrag van uw vader, waarbij hij onder invloed van alcohol zijn vrouw en kinderen sloeg (zie gehoorverslag CGVS, vragen 33 en 34, zeer laakbaar is, dient erop gewezen te worden dat deze feiten zich intussen meer dan vijftien jaar geleden hebben afgespeeld. Deze feiten zijn aldus niet meer actueel te noemen. U opperde dat uw vader u mogelijkwijze zou willen vermoorden. Nochtans heeft u hiertoe geen enkele concrete aanwijzing. Meer nog: eerder tijdens het gehoor liet u optekenen dat de broer van uw vader aan deze laatste regelmatig liet weten dat u het goed stelde in België (zie gehoorverslag CGVS, vraag 31). Het feit dat uw vader klaarblijkelijk naar u informeerde en wilde weten of u het al dan niet goed stelde, wijst er allermint op dat hij u naar het leven staat (zie gehoorverslag CGVS, vragen 109-111). Bovendien dient ook hier opgemerkt te worden dat u intussen meerderjarig bent en dat u veel werkervaring heeft opgedaan waardoor u zich dus allermint nog afhankelijk dient op te stellen van uw ouders zoals dit destijds wel het geval was toen u nog in Marokko woonde.

U hebt uw asielmotieven en een vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 februari 2018 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht.

Waar verweerder verzoeker verwijt dat hij niet eerder asiel heeft aangevraagd, legt verzoeker uit dat hij Marokko verliet "op 14-jarige leeftijd en er nooit meer een voet binnen [zette]. Verzoekende partij verbleef inderdaad enkele jaren in Spanje en kwam in 2009 aan in België. Hoewel zij hier illegaal verbleef, achtte zij zich hier veilig en voelde niet de nood om een asielaanvraag in te dienen. Zij was zelfs niet op de hoogte van dergelijke procedure. Pas op het moment dat zij werd opgepakt en er een imminent gevaar bestond dat zij zou worden teruggestuurd naar een land waar zij geen enkele connectie meer heeft, werd zij door medebewoners op de hoogte gebracht van de mogelijkheid van een asielaanvraag en vroeg zij internationale bescherming aan."

Verzoeker herneemt Marokko te hebben verlaten op veertienjarige leeftijd. Hij voert aan volledig verwesterd te zijn en geen enkele band meer met zijn land van herkomst te hebben. Verzoeker stelt als minderjarige te zijn gevlucht uit Marokko omwille van de mentale en fysieke mishandelingen door zijn vader, waartegen de Marokkaanse overheden niets ondernamen.

Hoewel hij thans inderdaad meerderjarig is, meent verzoeker dat onmogelijk kan verwacht worden dat hij zich na 14 jaar terug zou integreren in een maatschappij die helemaal niet de zijne is, die andere waarden en normen heeft en die neerkijkt, op de "westerse waarden en normen". Verweerder heeft op geen enkel ogenblik onderzocht in welke omstandigheden verzoeker terecht zal komen indien hij gedwongen wordt terug te keren naar Marokko en hoe zij er dient te overleven. Verzoeker voert aan er noch een sociaal netwerk te hebben waar hij op kan terugvallen, noch kan hij beroep doen op de Marokkaanse overheid om hem te beschermen.

Verzoeker haalt aan dat "Verwesterde Marokkanen" worden bedreigd en zelfs ontvoerd in Marokko indien zij zich te veel inlaten met de "westerse gedachtegang" en verwijst naar <https://goto.marokko.nl/?url=http%3A%2F%2Fwww.nieuwsblad.be%2FArticle%2FDetail.aspx%3FArticleID%3DG48HFJSI>.

Het verzoekschrift voert aan dat verzoeker weldegelijk een reële vrees heeft voor zijn leven in Marokko en dat verwerende partij zijn dossier onzorgvuldig heeft behandeld, dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt en dat verweerder tevens de materiële motiveringplicht schendt.

In hoofddorde vraagt verzoeker om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Marokko omwille van het gegeven dat hij reeds lange tijd in Europa verblijft en ten gevolge hiervan een westerse mentaliteit heeft gekregen. Tevens stelt verzoeker dat hij vreest vermoord te worden door zijn vader in Marokko.

2.3.2. Vooreerst kan met het CGVS worden opgemerkt dat verzoeker Marokko in 2005 op veertienjarige leeftijd heeft verlaten, van 2005 tot begin 2009 in Spanje heeft verbleven als niet-begeleide minderjarige en in januari-februari 2009 naar België is gereisd om er werk te zoeken (in het illegale circuit), omdat hij er connecties had via zijn oom (gehoorverslag van het CGVS van 6 februari 2018 (hierna: CGVS-verslag), p. 3-4). Verzoeker verbleef sinds 2009 onafgebroken in België, uitgezonderd in 2014, wanneer hij vijf à zes maanden in Spanje vertoefde om er (zonder succes) zijn verblijfstitel – verzoeker beschikte over een verblijfstitel in Spanje, geldig tot 3 augustus 2010 (zie administratief dossier) – te verlengen (CGVS-verslag, p. 5-6).

Gedurende zijn verblijf in België diende verzoeker verschillende aanvragen in om een legale verblijfsstatus in België te bekomen door middel van zijn relatie met een Belgische vrouw. Zijn aanvraag tot wettelijke samenwoning in 2013 en aangifte van huwelijk in 2014 werden telkens geweigerd (zie informatie administratief dossier *“documenten buiten de asielprocedure”*). In deze dient worden aangestipt dat de vrouw, met wie verzoeker trachtte wettelijk samen te wonen, zelf zou gesteld hebben dat verzoeker niet bij haar woonde, doch er enkel tijdelijk verbleef om een verblijfsvergunning te verkrijgen (zie in het administratief dossier *“documenten buiten de asielprocedure”*: e-mail van 5 december 2013). Pas nadat verzoeker in 2017 een gevangenisstraf opgelegd kreeg naar aanleiding van zedenfeiten met een minderjarige vrouw en daaropvolgend zou worden gedwongen gerepatrieerd, diende verzoeker in januari 2018, nadat hij reeds negen jaar in België verbleef, een asielaanvraag in. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Uit de vaststelling dat verzoeker pas asiel aanvraagt op het moment dat hij gedwongen gerepatrieerd zou worden nadat hij reeds negen jaar in België verbleven heeft, kan slechts afgeleid worden dat zijn asielaanvraag is ingegeven door zijn nakende verwijdering en met het oog om deze te verhinderen. Geenszins kan uit de verklaringen van verzoeker blijken dat hij een zinvolle uitleg heeft voor deze laattijdige asielaanvraag. Er kan dan ook niet blijken dat verzoeker internationale bescherming dringend noodzakelijk achtte wat de waarachtigheid van de door hem geschetste vervolging ondergraaft.

2.3.3. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“Hoewel zij hier illegaal verbleef, achtte zij zich hier veilig en voelde niet de nood om een asielaanvraag in te dienen. Zij was zelfs niet op de hoogte van dergelijke procedure. Pas op het moment dat zij werd opgepakt en er een imminent gevaar bestond dat zij zou worden teruggestuurd naar een land waar zij geen enkele connectie meer heeft, werd zij door medebewoners op de hoogte gebracht van de mogelijkheid van een asielaanvraag en vroeg zij internationale bescherming aan.”*, kunnen deze argumenten niet overtuigen noch verzoekers laattijdige asielaanvraag verschonen.

Immers verzoeker was wel degelijk op de hoogte van de noodzaak van een legaal verblijf in de Europese Unie. Verzoekers bewering dat hij zich veilig voelde en aldus geen asielaanvraag indiende, kan bezwaarlijk overtuigen nu de kans om gerepatrieerd te worden immers steeds aanwezig is in hoofde van iemand die geen geldige verblijfstitel bezit en de enige weg om deze onzekerheid op te heffen net het opstarten van een asielprocedure is of een andere procedure om machtiging van verblijf op het Belgisch grondgebied. Dit laatste heeft verzoeker ook tweemaal geprobeerd. Ook de vaststelling dat verzoeker in 2014 naar Spanje is gereisd om er zijn verblijfstitel te verlengen, getuigt ervan dat verzoeker zijn verblijf trachtte te legaliseren, wat uiteraard een zinnige handeling is doch geheel afbreuk doet aan zijn beweringen zich veilig te voelen zonder papieren.

Dat verzoeker niet op de hoogte was van de asielprocedure is bezwaarlijk ernstig te meer verzoeker tijdens zijn gehoor zelf aangaf dat hij had horen vertellen over de mogelijkheid tot asiel aanvragen (CGVS-verslag, p. 6) en zijn eerdere poging een verblijfstitel te bemachtigen er ook op wijst dat verzoeker op de hoogte is van de vigerende procedures in België. Verder kreeg verzoeker in 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, waarop hij de hulp van een advocaat inriep (CGVS-verslag, p. 2), waardoor redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoekers advocaat hem zou hebben ingelicht over de mogelijkheid tot asielaanvraag, indien dit een noodzaak zou zijn.

2.3.4. Verzoekers asielmotieven wijzen daar ook op. Verzoeker meent dat hij om familiale redenen niet kan terugkeren naar Marokko. Hij stelt als kind door zijn vader, die alcoholverslaafd was, te zijn geslagen. Hoewel dergelijk gedrag verwerpelijk is, dateren deze feiten van meer dan vijftien jaar geleden, waardoor dit bezwaarlijk een actuele vrees in hoofde van verzoeker kan inhouden. Hiermee geconfronteerd, stelde verzoeker dat zijn vader hem bij terugkeer naar Marokko misschien zou vermoorden, doch gaf aan dat hij hiertoe geen enkele concrete aanwijzing heeft (CGVS-verslag, p. 7). Bovendien verklaarde verzoeker eerder dat de broer van zijn vader regelmatig liet weten aan zijn vader dat verzoeker het goed stelde in België (CGVS-verslag, p. 3). Dat verzoekers vader klaarblijkelijk wilde weten of verzoeker het al dan niet goed stelde, wijst er geenszins op dat hij verzoeker zou willen vermoorden. Hoe dan ook is verzoeker een volwassen man met werkervaring, zodat kan worden aangenomen dat hij zijn eigen leven kan leiden in Marokko, onafhankelijk van zijn ouders. Geenszins wordt aangetoond dat verzoeker, ook indien hij moeilijkheden zou hebben met zijn vader, geen bescherming zou kunnen vinden in Marokko.

2.3.5. Daar waar verzoeker aanvoert volledig verwesterd te zijn en geen enkele band meer met zijn land van herkomst te hebben, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor en in zijn verzoekschrift niet verder komt dan het opwerpen van een aantal beweringen en veronderstellingen zonder een concreet element aan te voeren waaruit zou kunnen blijken dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk als een verwesterd persoon zou worden aanzien of dat hij een dermate grote aanpassing zal moeten doen die redelijkerwijze niet van hem kan worden verwacht. Bovendien wordt evenmin aangetoond dat Marokko een eenzijdige bepaalde mentaliteit zou hebben die niet evolueert, noch modern kan zijn. Hoewel gelet op de leeftijd (14 jaar) waarop verzoeker in België aankwam en de periode die sindsdien verstreek (15 jaar), kan worden aangenomen dat verzoeker zich bepaalde normen en waarden van de Belgische maatschappij heeft eigen gemaakt, merkt de Raad op dat door verzoeker niet wordt aangetoond dat hij daarom de Marokkaanse gebruiken achter zich heeft gelaten, noch dat dit het hem onmogelijk maakt om zich in zijn land van herkomst opnieuw aan te passen aan de aldaar geldende normen en waarden.

2.3.6. Verzoeker haalt in het verzoekschrift nog aan dat verwesterde Marokkanen worden bedreigd en zelfs ontvoerd in Marokko indien zij zich te veel inlaten met de “*westerse gedachtegang*” en verwijst naar <https://goto.marokko.nl/?url=http%3A%2F%2Fwww.nieuwsblad.be%2FArticle%2FDetail.aspx%3FArticleID%3D3DG48HFJSI>. De Raad ziet echter niet in hoe dit artikel van toepassing is op de situatie van verzoeker, nu het artikel handelt over Belgische moslimvrouwen en –kinderen die worden ontvoerd naar hun land van oorsprong omwille van het feit dat zij te verwesterd zouden zijn. Nergens in het artikel wordt vermeld dat meerderjarige mannen ook het slachtoffer van dergelijke praktijken zouden kunnen worden, noch hoe de Marokkaanse maatschappij staat tegenover “*verwesterde*” mannen. Het artikel wordt aldus niet dienstig ingeroepen.

2.3.7. Voor het overige verklaart verzoeker dat hij in 2005 vertrok uit Marokko omdat hij dacht een beter leven te kunnen opbouwen en te werken in Europa (“*Ja dat klopt. Want toen ik klein was, was mijn droom om baas te worden en zeker in de bouwsector wil ik patron worden.*”, CGVS-verslag, p. 7). Deze motieven van persoonlijke en socio-economische aard brengen bezwaarlijk een gefundeerde nood aan internationale bescherming met zich mee. Wel integendeel nu er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekers werkervaring in Europa hem niet dienstig kan zijn in Marokko.

2.3.8. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK